

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота з японської філології на тему:

МОЛОДІЖНИЙ СЛЕНГ У СУЧАСНІЙ ЯПОНСЬКІЙ МОВІ
ПОХОДЖЕННЯ ТА ФОРМУВАННЯ МОЛОДІЖНОГО СЛЕНГУ

Студента(тки) групи Яп05-21
факультету східної і слов'янської філології
денної форми навчання
Освітньої програми:
японська мова і література та переклад,
західноєвропейська мова
Спеціальності 035 філологія
Спеціалізації 035.06.9
Східні мови та літератури (переклад включно)
перша-японська
Коваленко Анастасії Олегівни

Науковий керівник:
Шепельська Ірина Юріївна

Національна шкала _____
Кількість балів _____
Оцінка ЄКТС _____

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1.	5
ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНОГО АСПЕКТУ СЛЕНГІЗМІВ СУЧАСНОЇ ЯПОНСЬКОЇ МОВИ.....	5
1.1. Сленгізм: дефініція, властивості, семантичні особливості	5
1.2. Основні характеристики молодіжної мови як відображення соціально-психологічних особливостей її носіїв	13
1.3. Лексичний аспект молодіжного сленгу в сучасній японській мові	17
РОЗДІЛ 2.	20
СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНИЙ АНАЛІЗ СЛЕНГІЗМІВ НА МАТЕРІАЛІ АНІМЕ	20
2.1. Шляхи формування сленгізмів на матеріалі мультиплікаційних фільмів Японії.....	20
2.2. Структурно-семантичний аналіз особливостей японської молодіжної мови на матеріалі аніме.....	22
Висновки до розділу 2	25
要約	26
ВИСНОВКИ.....	27
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	29

ВСТУП

Молодіжна мова є частиною розмовної мови. Як правило, вона обслуговує неформальну сферу спілкування і є ненормативним, не самодостатнім варіантом мови, проте значно впливає на всю мову в цілому. Молодіжна мова – це соціальний діалект, властивий і часто вживаний молодими людьми віком від 12 до 23–25 років.

У японській мові молодіжна мова позначається терміном 若者語 /вакамоного/ або 若者の言葉 /вакамоно котоба/. У широкому значенні під цим розуміється сукупність лексичних, фонетичних та граматичних мовних особливостей молодіжного спілкування, у вузькому – лише лексика, яку використовують молоді люди в ситуаціях неформального спілкування. У японській молодіжній мові практично нівелюються відмінності чоловічого та жіночого мовлення, форми яких помітно відрізняються у мові дорослих. У молоді у школі, у студентські роки розбіжності у мові не такі великі, оскільки соціальні ролі дівчат та юнаків ще мало відрізняються.

Сучасна японська мова має багатий асортимент сленгових виразів, які є важливим елементом мовного стилю молодіжної культури та інтернет-спільнот в Японії. Деякі з них використовуються в повсякденному спілкуванні, а інші є більш специфічними для певних груп або підкультур.

Загалом, знання сленгових виразів допоможе легше спілкуватися з молоддю в Японії та краще розуміти їх культурні та мовні відмінності. Однак, варто пам'ятати про контекст і те, що деякі вирази можуть бути неофіційними або неприйнятними в деяких ситуаціях.

У системі сучасної японської мови поряд з нормативною (стандартною) японською мовою існують різноманітні «підмови» - соціальні та територіальні діалекти, які мають обмежену сферу поширення та характеризуються стилістичною маркованістю по відношенню до літературної норми. Однією з таких «підмов» є молодіжний жаргон - форма мови, яка обслуговує неформальне спілкування молоді, тобто тієї частини японського суспільства, якій належить майбутнє.

Особливості молодіжного сленгу японською становлять тему роботи.

Об'єкт курсової роботи – сучасна молодіжна японська мова (сленгізми).

Предмет курсової роботи – сленгізми сучасної японської мови (на матеріалі аніме).

Метою роботи є теоретичний розгляд та аналіз сленгізмів сучасної японської мови.

Опис сленгу як одної з підсистем сучасної японської мови, визначення особливостей вживання, формування та походження сленгу у японській мові.

Для досягнення поставленої мети сформульовано такі **завдання**:

- проаналізувати дефініцію, властивості та семантичні особливості сленгізмів;
- охарактеризувати лексичний аспект молодіжного сленгу в сучасній японській мові;
- дослідити семантичні особливості та функціональні особливості сучасної японської мови;
- розглянути основні шляхи формування сленгізмів на матеріалі мультиплікаційних фільмів Японії;
- здійснити аналіз структурних особливостей японської молодіжної мови на матеріалі аніме.

Актуальність даної теми полягає в тому, що молодіжна термінологія є найменш вивченою сферою лінгвістичної діяльності сучасного японського суспільства, а молодіжна мова все більше використовується в повсякденному житті. Японська мова збагачується новою лексикою завдяки постійному додаванню молодого жаргону. Це важливо для всіх, хто хоче вивчати або викладати японську мову. Люди, які хочуть шукати інформацію в японському Інтернеті або хто хоче перекладати сучасні тексти, твори, фільми тощо.

Методи дослідження. При написанні роботи використовувались такі методи, які дали змогу комплексно розкрити тему роботи: метод аналізу, описовий метод, порівняльний метод, метод узагальнення, бібліографічний метод.

Наукова новизна полягає у тому, що лексичні, граматичні та комунікативні особливості японського молодіжного сленгу в українському мовознавстві мало досліджені. Через те що сленг постійно модернізується та модефікує, матеріал для досліджування буде завжди.

РОЗДІЛ 1.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНОГО АСПЕКТУ СЛЕНГІЗМІВ СУЧАСНОЇ ЯПОНСЬКОЇ МОВИ

1.1. Сленгізм: дефініція, властивості, семантичні особливості

Історія сутності та змісту поняття сленг тісно пов'язана з еволюцією і становлення так званої розмовної норми англійської мови, в стихії якій поряд з іншими мовними шарами, які перебувають на периферії літературної норми, розвивався і оформлявся протягом століть.

В даний час можна виділити дві основні норми стандарту розмовної мови, що утворюють два рівня, два яруси у системі усного мовлення (Кочерган, 2002). Якщо норма першого рівня орієнтується головним чином на граматичні, фонетичні та частково лексичні закономірності мови, узаконені літературним вживанням і письмовій традицією, то норма другого рівня, існуюча пліч-о-пліч з першою, і включає в себе дуже різноманітні мовні шари, виникає і розвивається в основному за рахунок так званих «периферійних» мовних засобів. Ці дві норми, однак, не відокремлені і не ізольовані один від одного: в живій мові вони, як правило, пов'язані тисячами переходів і в тій чи іншій мірі перекриваються одне одним.

Особливе місце в сфері розмовної норми другого рівня займає сленг: по своїй суті він відрізняється як від явищ розмовної норми першого рівня, так і від суміжних з ним мовних шарів, що належать до другого рівня. У живої мови немає і не може бути сленгової лексики у відриві від граматичної та фонетичної оболонки. На відміну від так званих розмовних слів (коллокалізмів), які характеризуються спонтанністю виникнення, вживання і зникнення, сленгова лексика відрізняється історичною обумовленістю і, так званої, більшої «консервативністю».

Специфіка сленгу в порівнянні з жаргонізмами і професіоналізмами полягає в наступному: на відміну від системи сленгу, загальною для промови всіх носіїв мови, незалежно від їх приналежності до тих чи інших соціальних або професійних

угруповань, жаргонізми та професіоналізми являють собою лише лексичні розряди з вузькою сферою вживання. Крім того, на противагу сленговим словам, відображають, як правило, діалектну лексику. Жаргонізми та професійні слова відрізняються крайньою мобільністю свого складу і значення: одні й ті ж слова в залежності від характеру професійного прислівника чи жаргону можуть виступати в якості різних термінів, наділених відповідно різними значеннями.

Як вже було згадано вище, ми відносимо сленг до шару розмовної лексики мови, а, як відомо, однією з найбільш яскравих характеристик розмовної мови в цілому є її належність до різних діалектів тієї чи іншої місцевості. Таким чином, виникає дуже закономірне питання про відміну сленгу від так званих «діалектизмів».

Таким чином, правомірність виділення сленгу в особливу категорію представляється нам досить обґрунтованою і підлягає сумніву. Основними характерними рисами поняття можна умовно назвати:

- 1) нестійкість, перехідний характер;
- 2) деякі дослідники вбачають у сленгу живі факти словотворчості, прогресивне явище у розвиток і вдосконалення мови;
- 3) групи вчених відзначають здатність і швидкість процеси асиміляції сленгізмів в літературній мові.

Позначкою «сленг» у словниках можуть бути відзначені такі розряди слів і словосполучень:

- 1) слова, пов'язані із злочинським жаргоном (Partridge, 1967);
- 2) різноманітні професіоналізми. В результаті включення окремими авторами різних професіоналізмів в сленг, він починає диференціюватися і, таким чином, з'являються такі різновиди сленгу в мові як військовий сленг, спортивний сленг, театральний сленг;
- 3) багато розмовних слів (коллоквалізми) - слова і вирази, властиві лише живому спілкуванню. Вони характеризуються рухливістю своїх семантичних меж, своєю багатозначністю (Кочерган, 2002);

4) під сленг іноді також підводять випадкові утворення, які виникли в результаті літературних асоціацій і значення яких обумовлено їх смисловими зв'язками з вихідним поняттям;

5) образні слова і вирази. Тут слід розрізняти, з одного боку, образні професіоналізми, а з іншого боку, загальноживані образні слова;

6) сленгом нерідко вважають і контекстуальні значення слів, що виникають у результаті застосування окремих стилістичних прийомів. Тут варто відзначити використання окремих слів у тому евфемістичній функції;

7) слова, утворені в результаті одного з найбільш продуктивних способів словотворення - конверсії.

8) іноді аббревіатури розглядаються як сленг (Кочерган, 2002).

І.Р. Гальперін узагальнив і сконцентрував, таким чином, у перерахованих вище положеннях всі можливі сфери лексичного складу мови, окремі одиниці яких можуть бути віднесені до сленгу.

Дослідники з Чанчунського університету – Янчунь Чжоу та Янхонг Фан стверджують, що більшість сленгових виразів – це старі слова, яким надали нового додаткового значення, саме тому, вони виокремлюють такі риси сленгу (на прикладі американського): гумор, представлений у фонетичному звучанні, тобто застосування рими, ритму; стислість, тобто скорочення довгих слів задля комфорту; оригінальність, тобто застосування фантазії під час створення сленгових виразів; нестабільність, адже словниковий склад даного феномену часто змінюється. (2013 ACADEMY PUBLISHER, с.2209).

Сленг можна вважати явищем девіантним, учений Р. Стольт зосереджує увагу на тому, що основною рисою сленгу є його здатність виступати як мовна варіація, котра позначає належність до групи, що характеризується відмежуванням та непокорюю (Кочерган, 2002). Ще однією рисою сленгу є модальність, як стверджує П. М. Грабовий мовлення є результатом мисленнєвої діяльності людини, його особливості зумовлені загальними психологічними чинниками, притаманними тому чи тому віковому періодові, тобто сленг, використовуваний переважно молоддю, відображає не лише реалії довкілля, вагомі для сучасної молоді, але й стає засобом

мовного увиразнення ставлення до нього, засвідчує загальнолюдську бінарну опозицію свій / чужий, котра, у свою чергу, виступає засобом категоризації довкілля, поділу простору та мікрокосму на власне, «своє» та «чуже», котре належить до зовнішніх впливів того, що знаходиться поза межами внутрішнього когнітивного простору молодій людини.

Отже, сучасна людина є необхідним елементом соціуму, вона оточена різноманітними мовними явищами, одним з яких і є сленг. Сленг виник як акт непокори та бунту проти уставлених соціальних норм. Користувачі та розповсюджувачі сленгізмів ставлять собі за мету виділитися з натовпу та заявити про себе. Великий інтерес до цього соціального явища проковує масу досліджень як у соціології, так і у лінгвістиці.

Проаналізувавши праці науковців стає зрозумілим, що найчастіше інформація береться з іншомовних джерел, з інших явищ заниженої лексики та зазвичай, старим, уже вживаним раніше словам, надається нове значення, котре може кардинально відрізнитися від попереднього чи оригінального значення слова або виразу. Сленг вирізняється багатофункціональністю.

Сленгізм за своїм визначенням є соціолектом, що функціонує в процесі комунікації вікової групи, відомої як «молодь», або ж «особливою функціональною спеціалізацією загальнонаціональної мови, характерної для молодіжного середовища, яка ґрунтується на загальній для всіх стилів системі фонетичних, граматичних і лексичних засобів» (Мосенкіс, 2008).

Близьким до поняття «сленгізм» є поняття «молодіжна мова», активне вивчення якого також розпочалося в відносно недавній період часу. Проте існують різні погляди щодо того, чи можна ототожнювати поняття «молодіжний сленг» та «молодіжна мова».

З англійської мови поняття «сленг» перекладається як «діалект, говір» або як:

1. «Мова соціально або професійно уособленої групи, на протипагу літературній мові;
2. Варіант розмовної мови (в тому числі експресивно забарвлені елементи мови), який не збігається з нормою літературної мови» (Лешко, 2014). Поняття «сленг»

можна визначити як різновид розмовної мови, що відрізняється від літературних мовних норм та, на відміну від жаргону та арго, використовується широкою групою людей. Така мова сприймається соціумом як виражено неформальна, така, що активно використовує запозичення з інших мов та інших мовних стилів, метафори, неологізми тощо (Селіванова, 2006).

Ерік Партрідж у своїй книзі «To-day and yesterday» дає два визначення сленгу:

1. «Своєрідна бродяча мова, яка завжди висить на околиці законної мови, але постійно відкидається або нав'язує свій шлях у найбільш респектабельну компанію»
2. «Мова дуже розмовного типу, що вважається нижчою за рівень стандартної освіченої мови, і складається або з нових слів, або з поточних слів, що використовуються в якомусь особливому сенсі».

Фуджі Рен у своїй статті, разом з іншими авторами, писав, що вакамоно но котоба це слова, яких немає у словниках. Він вважає, що вакамоно можна класифікувати на дві групи: одна виражає або викликає емоції, а інша ні. У приклад він пропонує слово «ябаї» що в оригіналі означає «небезпечний» але молоде покоління використовує його щоб передати емоцію «добре/супер». Тобто це приклад того, що початкові негативні емоції змінюються на позитивні у використанні Вакамоно Котоба. (Analysis of Wakamono Kotoba Emotion Corpus and Its Application in Emotion Estimation, с.3)

Слід зазначити, однак, що характерною особливістю, обов'язковою для молодіжного сленгу, є його виражена неформальність та розмовність, яка, за дефініцією, не є обов'язковою для молодіжної мови. Незважаючи на це, вирази молодіжної мови найчастіше за все містять в собі неформально-розмовні вирази і не є літературними. Також багато з дослідників визначають сленг саме як лексичний та фразеологічний пласт або шар мови, а не специфічний мовний стиль з відповідними стилістичними та граматичними особливостями, хоча з цього питання також існують різні точки зору, і, наприклад, О. І. Смирницький пише, що «сленг, вочевидь, є розмовним або фамільярним стилем мови в певній спеціальній області» (Смирницький, 2002), дефінуючи сленг, таким чином, скоріше як стиль, ніж як певний лексичний пласт.

Найбільш характерною для сленгізму особливістю є її емоційно-експресивна спрямованість. Багато дослідників відмічають, що поміж функцій, які виконують сленги (оцінна, творча, світоглядна, упізнавальна, номінативна, емоційно-експресивна) саме емоційно-експресивна та оцінна функція є домінантними.

Оцінна функція полягає у наданні та вираженні мовцем оцінки, позитивної чи негативної, об'єктів та явищ, які його оточують. Емотивно-експресивну функцію сленгів можна описати як вираження мовцем своїх почуттів та емоцій.

Ця особливість є відображенням такої характеристики описуваного вікового періоду, як висока збуджуваність та загальна емоційність. В підлітковому віці ці риси є прямим наслідком фізіологічних та гормональних змін в організмі, які призводять до частих перепадів настрою та загальної реактивності підлітка; втім, можна зауважити, що ця характеристика молоді є також соціально закріпленою в наявному в суспільстві стереотипному образі представника молоді.

Іншою особливістю, характерною для сленгізму, є його закритий характер функціонування, який передбачає закодованість символів, якими послуговуються, та їх ідентифікаційність. Для молоді характерна така якість, як індивідуалізація та прагнення відокремити себе від груп як дорослих, так і дітей, що є специфічною для молоді формою самоствердження. Відповідно, специфічні конструкції сленгів, по-перше, є методом розрізнення «своїх» від «чужих», тих, що не належать до молодіжної групи; а по-друге, методом кодування інформації від батьків та інших дорослих фігур (Dickson, 2006). В якості засобу кодування часто виступають як молодіжні неологізми, так і вживання іншомовних слів.

Через вплив такої психологічної характеристики молоді, як внутрішньо-особистісний конфлікт між прагненням до соціалізації, тобто приналежності до групи, та індивідуалізації, тобто відокремлення власного «Я» від оточення, молодіжна спільнота є дуже неоднорідною за своїм складом. Відповідно, лексика молодіжної спільноти також є розділеною на багато різновидів, якими послуговуються окремі групи та субкультури. Неоднорідність сленгізмів можна розглядати в уявному синхронічному та діахронічному зрізі. За синхронічного зрізу можна спостерігати різні сфери діяльності молоді, що поповнює сленги новою

лексикою. Так, можна виділити такі сфери діяльності, як школа, середні, вищі навчальні заклади, робота, армія, різні неформальні молодіжні угруповання та субкультури, спілкування в інтернеті, музика, спорт та інше. Окрім цього, в синхронічному зрізі сленгізм є також неоднорідним через вплив соціокультурних особливостей та місцевих діалектів.

Також для сленгізмів характерно широке використання таких стилістичних засобів, як метафор та переносного значення слів. Дослідники відмічають, що метафоризація та метонімія є одними з основних засобів словотворення, що функціонують у молодіжній мові.

Культури мають мови, з яких вони висловлюють себе, свою самість. Однак, будучи живою освітою, що розвивається, змінюючись, культура утворює і власні мови. У результаті мови конкретних культурно-історичних епох виявляються настільки різними і незрозумілими для нащадків, що вони більше схожі на іноземні, ніж мови власної культури. Подібне явище зумовлює необхідність вивчення сленгу як компонента розмовного мовлення молоді.

Насамперед, нам слід визначити поняття «розмовна мова» стосовно японської мови. У загальному вигляді розмовна мова розуміється нами як різновид, чи підсистема, сучасної японської мови, яка обслуговує повсякденне неофіційне спілкування. Розмовну мову безпосередньо супроводжує розмовний стиль, у якому залежно від сфери спілкування та комунікативних установок учасників виділяється два підстили: власне розмовний (невимушений) та фамільярний. Фамільярний підстиль відрізняється емоційністю особливою зниженістю, суб'єктивно-оцінним характером мовних та невербальних засобів, підвищеною згорнутістю та недбалістю оформлення мови, ширшою опорою на позамовні фактори – жести, міміку та ін.

Шар розмовної лексики, який відбиває грубовато-фамільярне, іноді гумористичне ставлення до предмета мови і збігається з нормою літературної мови – це сленг. Молодіжний сленг у системі сучасної японської мови – це явище, що називається «вакамоного». Це мова, яка використовується молоддю віком від 12-13 до 25-30 років.

Сленг не залишається незмінним. Зі зміною одного модного явища іншим старі слова забуваються, приходять інші. Цей процес відбувається дуже швидко. Якщо у будь-якому іншому сленгу слово може існувати протягом десятків років, то в молодіжному сленгу лише за минуле десятиліття бурхливого світового прогресу з'явилося і відійшло в історію неймовірна кількість слів.

Лінгвістичними чинниками, що зумовлюють виникнення молодіжного сленгу, є: наявність у мові молоді як своєрідних, а й особливих понять, не що притаманні загальнонаціональній мові; брак наявних у стандартній мові засобів порівняння тощо. Наприклад, молодь може створити нові слівця, змінити значення вже існуючих слів, додавати префікси та суфікси для вираження нових ідей. Також молодь може користуватися скороченнями слів або використовувати жаргонні слова, які зрозумілі тільки в змісті їхнього спілкування. Існує й низка психологічних факторів, що зумовлюють виникнення молодіжного сленгу: бажання молодих людей обмежитися, дистанціюватися, закритися від навколишнього світу; бажання створити щось нове, своє, особисте; бажання молоді виговоритися, зробити так звану емоційну «розрядку» під час агресій чи стресових ситуацій. Іншою значущою характеристикою молодіжної мови є її нелітературність, свідоме порушення загальномовних норм. Водночас можна сказати, що в молодіжній мові таке порушення є не тільки інструментом для кращого вираження мовцем власних думок та почуттів, а і самоціллю, що спричинено такою психологічною особливістю молоді, як прагнення до самовираження та самоствердження всупереч встановленим нормам, посиленою конфліктом між прагненням до самостійності та фактичною соціальною залежністю. Молодь бажає практикувати дотепність, оригінальність, проявити незвичайне почуття гумору. Молоді люди хочуть використовувати барвисті соковиті слова, давати позитивні чи негативні відгуки, уникаючи нудних та застарілих словосполучень та виразів. За допомогою сленгу мовець може показати, що він є частиною деякого колективу, що він належить до конкретного середовища. Використовуючи сленгізми молодь може показати, що знаходиться на одній хвилі зі своїми однолітками.

1.2. Основні характеристики молодіжної мови як відображення соціально-психологічних особливостей її носіїв

Дослідження японської молодіжної мови дає змогу визначити, як загальнонаціональні особливості молодіжної мови, що зумовлені загальнопсихологічними особливостями цього вікового періоду, відбиваються через призму японської традиційної культури та сучасного стану японського суспільства, що дозволяє зробити висновки й про сучасний стан молодіжного прошарку у японському суспільстві.

У японській молодіжній мові практично нівелюються відмінності чоловічого та жіночого мовлення, форми яких помітно відрізняються у мові дорослих. У молоді у школі, у студентські роки розбіжності у мові не такі великі, оскільки соціальні ролі дівчат та юнаків ще мало відрізняються.

Помітна «маскулінізація» мови молодих дівчат (використання чоловічих займенників стосовно себе: *ore/おれ/*, боку /*僕/*, а також чоловічих модально-експресивних частинок). Крім цього, відмінною рисою серед юнаків є вживання ввічливих префіксів *o-/go-*, які можна використовувати в деяких випадках тільки жінкам. Відмінною рисою граматичної сторони вакамоного є використання про «ухильних виразів». Молоді люди уникають прямої відповіді на запитання, ухиляючись від відповіді та намагаються пом'якшити категоричність висловлювання.

Популярні конструкція *джа най десу ка /じゃないですか/* – «не так», конструкція *-десе:.* Ще однією граматичною особливістю вакамоного є специфічне утворення потенційної форми від дієслів другого відмінювання (дієслова на *-iru* і *-eru*), а також дієслова неправильного відмінювання *куру /くる/*. При утворенні такої потенційної форми складу піддається «викидці», спостерігається гаплогія (випадіння внаслідок дисиміляції одного з двох сусідніх однакових або подібних складів.) Наприклад: *таберера* замість *табарарера* – «могти їсти», *корера* замість *корарэра /来られら/* – «могти прийти». На лексичному рівні характерною рисою вакамонного японців є велика популярність запозичень *гайрайго*.

Словниковий запас сленгу японської мови часто змінюється, оскільки нові вирази швидко поширюються серед молодіжної аудиторії та в Інтернеті. Багато сленгових виразів мають корені в англійській мові, а також включають скорочення та аббревіатури.

Наприклад, такі вирази, як /オワコン/ (owakon - вимираючий), /ヤバい/ (yabai - круто), /キモい/ (kimoi - огидний), /ウザい/ (uzai - набридливий), /モテる/ (moteru - популярний) та багато інших, є частими вживанням серед молоді в Японії.

Американізм, європейцізм та інші запозичення є частиною лексичного активу японської молоді. Їх вживання можна простежити на різних Інтернет-сайтах, форумах, чатах, а також в анімі та манга. Досить популярні у японської молоді такі слова як: нау (англ. now – «зараз»), вадзу (англ. was), віру (англ. will). Спостерігається також злиття англійських та японських слів. Наприклад, до англійських слів додають японське дієслівне закінчення -ру: /る/ макуру («ходити в Макдональдс»), дабуру /ダブル/ (подвоювати), текуру /テくる/ (користуватися технікою).

Інші слова утворюють шляхом приєднання прикметників -на і -але: біггуна (англ. big + -на) - "великий", секкуна (англ. shock + -на) - "шокуючий". Особливістю вакамоного є використання та утворення різних скорочень. При цьому запозичення скорочуються настільки, що часом буває незрозумілим, яке слово було запозичено. Наприклад, ге:мусента:/ ゲエムセンタ/ (від англ. Game center) було скорочено до ге:сен/ ゲエセ /, англійське don't mind було скорочено до донмай. Нарухая – скорочення від нарубеку хаяку /なるべく早く/ – «якнайшвидше».

Як і будь-яка молодіжна мова, вакамоного відрізняється зниженою ввічливістю. Відмінною рисою письмової мови японської молоді є використання розмовного та молодіжного стилів у письмовій повсякденно-побутовій мові.

Іншою відмінністю молодіжної японської писемності є широке використання катакани: молоді японці записують катаканою слова, які у стандартній японській мові записуються хіраганою. Зазвичай такий запис використовується або в Інтернеті, або за мобільного листування. Вакамоного постійно змінюється та розвивається, впливаючи на стандартну японську мову. Це відбивається у лексиці сучасної

японської мови, деяких граматичних конструкціях розмовного стилю; вплив молодіжної мови можна простежити у ЗМІ та рекламі (Алікберов, 2000).

Молодіжним сленгом науковці називають певний набір нових визначень вже існуючих слів; варіації слів, які надають їм певний соціальний або професійний відтінок відповідно до сфери вживання і віку носіїв мови; різновид розмовної мови (зокрема, експресивно забарвлені елементи цієї мови), який не збігається з нормою літературної мови.

Молодіжна мова (сленг) трактується як соціальний діалект молодих людей, який виникає з протиставлення себе не стільки старшому поколінню, скільки системі. Головним мотивом у використанні молодіжної мови є потреба молоді у самоствердженні і самоідентифікації. Вчені зазначають, що політичній економічній життю країни, як у дзеркалі, відображається в лінгвістиці. Саме гострі соціальні проблеми знаходять відгук у молодіжній мові з багатим стилістично забарвленим словником.

У кожній мові є чимало слів і зворотів, які колись існували як сленг, але зараз вважаються літературними словами. Молодіжний сленг зароджується та існує у середовищі молоді в окремою мірою замкнених референтних групах. Елементи молодіжного сленгу часто існують не тільки у віковій групі, але і протягом деякого періоду в розмовній мові, відтіняючи собою певний період в історії, ситуацію в соціальній сфері суспільства, будь-які події певного періоду часу (Бабенко, 2004).

Є. Коломієць виокремлює, що «молодіжна мова є еліптичною: молоді люди, як правило, не вживають «зайвих» слів, що не мають суб'єктивної значимості. В їхній мові можна знайти немало прикладів натяків та недомовок. Основою побудови семантико-синтаксичної схеми висловлювання у молодіжній мові (як і у розмовній) є дієслово. Проте синтаксична будова висловлювань в усному мовленні представників молодіжних груп синтаксично спрощена до простого двоскладового чи односкладового речення».

Одночасно в лексиці, завдяки переважаючій й актуалізації засобів суб'єктивної оцінки, присутні засоби інтенсифікації – тут панує гіпербола. Неменш розповсюдженими є метафора та метонімія, які сприяють ефективності мовного

впливу. Вплив на отримувача інформації є більше фективним за рахунок використання образних висловів, які в молодіжному жаргоні є завжди свіжими, несподіваними, гумористичними, здебільшого дещо грубими, а іноді парадоксальними. Важливо відзначити, що у молодіжному лексиконі використовується переважно стилістично знижена лексика, а також вульгаризми та дисфемізми.

Молодіжний сленг – це лексика, яка знаходиться на кордоні або ж виходить за межі літературної мови. Його вивчення представляє великий інтерес для дослідників, оскільки саме в середовищі молоді народжується так багато нових, сленгових слів та значень вже існуючих слів. Знайомство і вивчення сленгової лексики важливе тому, що це допомагає краще розуміти розмовну мову, відчувати себе комфортніше в новому середовищі і вміти підлаштовуватися під ситуацію комунікації (вік співрозмовника, місце комунікації та ін.) (Друм, 1998)

Досліджуючи феномен молодіжного сленгу у японській мові, варто звернути увагу на його лексико-семантичні особливості. Японський молодіжний сленг є дуже цікавим лінгвістичним феноменом, який обмежено не лише віковими, а й соціальними, часовими рамками та навіть територіальними кордонами. Він функціонує зазвичай у середовищі учнів, студентів та міської молоді.

Досліджувана лексика є складовою лексико-семантичної системи мови. Слід зауважити, що сленгові лексеми, для яких характерна підвищена експресивність та нормативна зниженість, відображають асоціативно-образне уявлення молоді про навколишній світ. Власне картина світу молоді генерачії проявляється у сукупності значень слів, через які дублюються та модифікуються загально відомі поняття.

Слово, як основний об'єкт лексико-семантичної системи мови, організовує свій зміст за трьома структурними напрямками: парадигматичним, синтагматичним та епідигматичним. Парадигматична вісь утворює лексико-семантичні поля, синтагматична виявляється у лінійних, контекстових зв'язках слова, а епідигматична базується на асоціативних зв'язках та образності людського мислення.

Л. Левицька та І. Микитка зауважують, що сленги формують різнопланові лексико-семантичні поля. Найбільш кількісним є лексико-семантичне поле на

позначення людини. До даного поля входять наступні лексико-семантичні групи – назви людини за віком, за соціальним становищем, за зовнішніми даними, за професійною приналежністю тощо (Левицька, 2014).

Досліджувана лексика характеризується варіативністю позитивних і негативних оцінок. Один і той самий сленгізм часто відзначається амбівалентністю. Це стосується і додаткових семантичних відтінків, які надаються мовній одиниці представниками різних молодіжних субкультурних груп чи соціальних прошарків. Така групова маркованість ускладнює можливість точного встановлення семантики окремих компонентів молодіжного вокабуляру.

Як висновок, для досліджуваного лінгвістичного явища важливим є контекст. Чимало сучасних письменників, які використовують у своїх творах молодіжні сленгізми, зазнають невдачі, оскільки не дотримуються відповідних контекстуальних вимог молодіжної комунікації.

Отже, в сучасних умовах глобалізації та інтеграції вивчення сленгу, сленгових і запозичених слів необхідно, щоб краще орієнтуватися в ситуаціях комунікації серед різних вікових груп. І при цьому слід завжди пам'ятати про те, що мова – душа народу, душа нації-носія цієї мови. Тому при вивченні мови неприпустимо забувати про його історичної, тимчасової і суспільної особливості, в тому числі і про сленг даної мови.

Лексико-семантична система мови є синтезом основних смислових елементів та їх зв'язків. Молодіжна сленгова лексика є невід'ємною частиною лексико-семантичної системи мови і має власну структурну організацію. Таким чином, вивчення сленгу молоді набуває щоразу більшої актуальності в умовах поглиблення міжнародних контактів, та зрозуміти національні особливості менталітету молоді.

1.3. Лексичний аспект молодіжного сленгу в сучасній японській мові

Питання про мову та культуру постало ще в 1822 році в працях В. Гумбольдта. Хоча на даний час всі погоджуються з тим, що це різні поняття, деякі вчені, наприклад А. Грімшо, розглядають відношення мови та культури як відношення взаємної

детермінації, що дозволяє описувати явища мови та культури як такі, що належать до єдиного структурно однорідного процесу. Як зазначалося вище, вихідною формою людського спілкування є усна комунікація. Для задоволення комунікативних потреб тих, хто говорить, використовуються лексичні та фразеологічні одиниці різних реєстрів, в тому числі літературна мова та нестандартна лексика.

Очевидно, що це властиво всім розвинутим природнім мовам, і цей факт дає підстави погодитися з тим, що в повсякденному спілкуванні майже не вимагається використання лише літературної мови, оскільки це може сприйматися як порушення природного процесу комунікації. Вірність даного положення стає переконливішою, якщо дослухатися до живого мовлення носіїв мови, особливо молодого віку, які користуються в усному мовленні загальними й спеціальними сленгізмами.

Зі словом *hidari* (лівий) є дуже цікавий вираз *hidari-mae* /左前/. Так говорять про біду, горе, нещастя або про невдачі у роботі або бізнесі. Так, наприклад, вислів *ano ie wa hidari-mae ni natta* означає, що у цієї сім'ї великі проблеми з фінансами і вона скоро збанкрутує. Етимологія цього вислову досить проста. У японців існує звичай вдягати покійника у кімоно з *hidari-mae*, тобто накладаючи ліву частину кімоно поверх правої. Проте в усіх інших випадках кімоно носить закладеним з правої сторони на ліву. Треба також зазначити, що кімоно носяться однаково закладеними з правої сторони на ліву як чоловіками, так і жінками. Компонент *hidari* /左前/(лівий) також входить до складу наступного словосполучення: *hidari-maki*. Дослівно, слово *hidari-maki* означає «проти часової стрілки». Проте друге, розмовне, значення цього словосполучення – «варивода», «шкодороб», «халамидник», «дуже ексцентрична людина». Людина, у якої чуб зачесаний направо, сприймається як ексцентрична й певною мірою ненормальна.

Подібно до інших культур, в японській дуже високо цініться м'яка, еластична, гладка шкіра. Тому зневажливими назвами для шкіри є лексема *samhada* /鮫肌/ (дослівно «акуляча шкіра») та *torihada* /鳥肌/ (дослівно «куряча шкіра») – її адекватним перекладом можна вважати український сталий вираз «гусяча шкіра». Широковживані синоніми цих лексем наступні: *zara-zara* /ザラザラ/ або *butsu-butsu*

shita hada /ブツブツした肌/ – груба шкіра. Серед молоді можна часто почути kanojo wa bijin dakedo hada wa zarazara da /彼女は美人だけど肌はザラザラだ/(Хоч вона і красуня, проте у неї груба шкіра). Про недоглянуту шкіру просто говорять hada ga kitanai /肌がきたない/ – брудна шкіра, або hada ga areteiru /肌があらている/ – шкіра з великими порами.

Хоч в сучасній Японії це виражено не настільки, традиційно в японській культурі однією з умов «стандартної», красуні є біла, напівпрозора шкіра. В японській мові існує навіть приказка iro no shiroi wa shichi nan kakusu /色の白いは七難隠す/, дослівно яку можна перекласти як «біла шкіра у дівчини ховає всі інші її недоліки». Відповідно, asaguroi /浅黒い/ (kuroi /黒い/ – «чорний») hada/肌/ – це зневажлива назва японців, у яких дуже темна шкіра. Така упередженість пов'язана певною мірою з тим, що з давніх-давен лише члени імператорської сім'ї та інших дуже багатих аристократів могли дозволити собі не працювати в полі й перебувати весь час в затінку палацу, займаючись витонченими мистецтвами, амурними справами й науковою діяльністю. Представники інших класів давньої Японії мали темнувату шкіру, тому що змушені були важко працювати й не могли дозволити собі прихисток від сонця. Й до сьогодні біла шкіра в Японії вважається певною мірою аристократичною. Як бачимо, сленгові слова та вирази характеризуються значним багатством синонімічного ряду та наявністю описових ономапоетем.

Висновки до розділу 1

Поняття мови та культури є досить складними і взаємопов'язаними, і деякі вчені розглядають їх як взаємну детермінацію. Усна комунікація є вихідною формою людського спілкування, і для її задоволення використовуються різні лексичні та фразеологічні одиниці різних реєстрів, в тому числі літературна мова та нестандартна лексика. Використання нестандартної лексики може бути сприйнято як нормальне в повсякденному спілкуванні, особливо серед молоді, тому варто розуміти та приймати різноманітність мовлення. Мова є важливим елементом культури та суспільства, і її вивчення допомагає зрозуміти національну ідентичність

та взаємини між людьми. У цій роботі ми бачимо, що японська мова має свої особливості та нюанси, які виникають внаслідок культурних та історичних факторів. Отже, ця робота дає загальний уявлення про те, як культура та мова пов'язані між собою, і як їх вивчення може допомогти краще зрозуміти культурні та соціальні процеси в Японії.

РОЗДІЛ 2.

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНИЙ АНАЛІЗ СЛЕНГІЗМІВ НА МАТЕРІАЛІ АНІМЕ

2.1. Шляхи формування сленгізмів на матеріалі мультиплікаційних фільмів Японії

Японська молодь, так само як і українська чи американська, вигадує свої особливі стилі та засоби спілкування, щоб проявити свій «дух протиріччя», властивий будь-якій молоді, і протиставити себе суспільству «дорослих людей», і, можна сказати, що в цьому плані японці виявляють особливу старанність. Це люди у віці, в середньому, від 15 до 25 років, для яких, зважаючи на дорослішання, важливо знаходити та здійснювати різні способи самореалізації. Серед людей цієї вікової групи є безліч учнів старших шкіл та студентів, які вже досить самостійні у прийнятті рішень, проте навіть після випуску з навчальних закладів та працевлаштування на роботу «новоспечені» працівники продовжують шукати способи самореалізації, плавно переходячи на новий етап дорослого життя.

Формування сленгу може відбуватися лише у межах розмовного стилю. Це зрозуміло: молодіжна мова природна аж ніяк не для ситуацій ввічливого та ділового спілкування. Однак насамперед варто вказати на риси японської розмовної мови (Пирогов, 2001):

1) поліфункціональність, поширення у різних галузях суспільно-масової комунікації;

2) використання розмовних фразеологізмів;

3) включення до свого складу елементів інших стилів;

4) наявність у своєму фонді великої кількості колоквиалізму;

5) стандартний синтаксичний устрій може замінюватися інверсією для вказівки смислового акценту;

б) формування різних розмовних стяжок, які служать у реципієнта засобом прискореного доступу до інформації, що передається;

7) полісемія та розширення варіантів імплікатури.

Стосовно японського сленгу варто враховувати формування зазначених лексичних одиниць. Зазвичай виділяють такі типи (Пирогов, 2001):

1) 新俗語 /шіндзокуто/ («новий сленг»), що утворюється такими способами:

а) написання запозичених слів каною: макур /макуру/ («харчуватися в Макдоналдсі»),

б) з'єднання коренів на кшталт «ютоєми» (з'єднання коренів японської та китайської лексики): 痛車 /ітаця/ («автомобіль з аерографією в стилі аніме»),

в) заміна відповідними на розкладці клавіатури складами латиниці: モセア /мосеа/ («тр3»),

г) написання запозичень ієрогліфами (атеджі): 垢 /ака/ («аккаунт»);

2) 略字/рякуджі/ («умовні скорочення»), тобто скорочення слів або виразів чи навіть словосполучень.

3) 顔文字 /каомоджі/ («емотіконі»), тобто. емодзі, складені із символів: (・o・) (здивування); (≧▽≦) (радість/ задоволення).

В аспекті перекладу молодіжної мови визначається підбір мовних засобів, які слід застосувати для найточнішої передачі не лише експліцитного (тий, який доступний зовнішньому спостереженню) змісту, а й імпліцитного (такий, що може бути виявлений тільки через свої зв'язки з іншими об'єктами чи процесами). Так, стосовно справжнього дослідження, слід зазначити, що у сфері японського

побутового дискурсу, у якого представлений сленг, може спостерігатися як однаковість мовного коду, а й змішання з субкодом, що слід розуміти як зміну одних мовних засобів інші. Наприклад, в залежності від ситуації адресант може вдатися до використання іншої мови (повністю перемикаючись на мову або частково).

Включення ж у своє мовлення актуальних жаргонізмів і сленгізмів у межах конкретної мови є зміна субкоду. Природно, в контексті матеріалу, що інтерпретується, це впливає на ступінь складності перекладу. Також є випадки ускладнення перекладацького процесу включеними в текст лакунами, ідіонімами і ксенонімами, які найчастіше доводиться описувати або транслітерувати, необхідністю експлікувати або продемонструвати свою думку не стільки в руслі еквівалентності стилю, скільки в відповідних для зазначеної сфери правил, диктується дискурсом ідіолекту.

Варто врахувати, що чим неформальніший стиль повідомлення, тим частіше письменник вдається не тільки до ідеограм (емоджі), але і до оригінального використання ідеографічних знаків та кани, тобто. складової абетки, функціонал у даному семантично цілісному реченні порівнюємо з ономаіопеєю. Тому процес перекладу може включати механічне розмаїття кодів, а саме перекладацькі трансформації, як адаптованих під власний (калька, транскрипція, транслітерація), так і включених безпосередньо (мовна трансплантація). Цим пояснюється підхід до адекватного відображення мовної варіативності, яка не є вільною, а визначається соціальним та стилістичним контекстом. До цього варто додати необхідність урахування контексту, тому що при перекладі існує ймовірність апеляції до інформації всього тексту, а не до однієї лексичної одиниці, а в деяких випадках важлива роль пресуппозиції, оскільки завдяки фоновим знанням дозволяється відновлення прогалин або навіть доповнення зазначеної інформації.

2.2. Структурно-семантичний аналіз особливостей японської молодіжної мови на матеріалі аніме

У більшості випадків основними методами утворення сленгу є процес скорочення слів та спрощення висловлювання шляхом злиття звуків. Наприклад, скорочення конструкції «цвіті» до «тільки». Для того, щоб спростити висловлювання, як правило, підставляють частини слова звуками, які краще вписуються в навколишні звуки або діють шляхом злиття двох, можливо, і декількох звуків разом.

Під час вивчення матеріалу нами виділено такі тенденції при перекладі:

1) поєднання слова та ідеограми (емодзікон), що найчастіше надає висловлюванню позитивну конотацію, передається при перекладі синтетичними або аналітичними засобами: нічого ніж? (*^^*)/наінара касего/ («Ну, якщо вже немає грошей, може, заробити?»);

2) оскільки інверсія в японській мові все-таки підпорядкована правилам побудови, в перекладі дана специфіка може і не відчуватися зовсім, що обґрунтовано застосуванням дослівного перекладу або модуляцією: ?? коно хотеру/ («У готелю цього гарне почуття прекрасного, скажімо, ніг»);

3) навмисні помилки, обґрунтовані стилем тексту, не можуть бути передані українською мовою через повну відсутність еквівалентності на рівні графічних знаків: コーヒー牛乳味うまま - («кава з молоком – смакота»);

4) нерідко в автентичному тексті можна знайти лакуни, які перекласти досить складно. У такому випадку застосовується як експлікація, і, як наслідок, генералізація, так і калькування;

5) ієрогліфи, що повторюються, утворюють семантичне ціле, при перекладі, що відображається цілою онома топесєю або експлікацією: 笑笑笑 /се:се:се:/ («Ха-ха-ха»);

6) включені в речення фразеологічні обороти або паремії для збереження сенсу при перекладі замінюються адекватними еквівалентами або ж описуються: /ічіцін гуру:пу дзюкуні дзутто іте іно наکانо кавадзу таікаіо сирадзуні наранаї іо:ні мусумемо сансенсасейо:то омотте імасу/ («Я думаю, моя дочка братиме участь у військових діях, щоб, поки відвідає вважати себе кращою»);

7) якщо в тексті присутня кейго або історизми, адекватна еквівалентність досягається або підбором книжкової лексики, або стандартної: :де акаку хенсекусуру роботтоанімено хенкаїдасукі самураї/ («Мені дуже подобаються вдосконалені бойові

аніме-роботи, особливі сили та здібності яких дозволяють змінювати колір корпусу на червоний»).

Оскільки сленг є вираз, створений оригінальним підбором мовних засобів, виникає питання: а як інтерпретувати ту чи іншу думку, яку передають одиниці молодіжної мови засобами іншої мови? З огляду на специфіку утворення японського сленгу, були зафіксовані проблеми трактування, оскільки не всім лексико-фразеологічним одиницям японської мови можна знайти еквіваленти у фонді мови, якою перекладають. Більше того, сам матеріал жанру «інтернет-блогу» має на увазі обмежене використання формального стилю та зрушення на користь розмовного, що також визначається культурно-мовними тенденціями в рамках конкретного соціуму.

Інтернет, очевидно, неспроможна існувати поза дискурсу, який детермінується як жанрами, а й індивідуальними характеристиками авторів. Однак, застосовно до перекладу з японської став очевидним факт, що розмовний, ввічливий і поважний стилі, в які містяться елементи сленгу, через відсутність формату, не можуть бути повні.

Таким чином, відзначається особлива проблема точної передачі змісту сленгу, що перекладається меншою кількістю лексичних одиниць. Адекватність обумовлюється лише за умови експлікації значення. Також зберігається питання включення культурного компонента різноманітних фразеологізмів та історизмів.

Для того, щоб вирішити проблеми трактування та інтерпретації сленгових виразів, перекладачі часто використовують стратегії перекладу, такі як адаптація, транслітерація, пояснення та інші. Адаптація полягає у використанні еквівалентних слів або виразів у мові, до якої перекладається текст, що передає зміст оригінального сленгового виразу. Транслітерація - це передавання звучання слів у тексті з однієї мови на іншу мову, зазвичай з використанням фонетичного транскрипційного алфавіту. Пояснення може бути включене до тексту перекладу для роз'яснення значення сленгового виразу.

Також слід враховувати культурно-мовні тенденції в рамках конкретного соціуму. Наприклад, сленгові вирази, що є прийнятними в одному соціумі, можуть

бути неприйнятними в іншому, тому важливо знати контекст та культурні особливості мови, з якої перекладається текст.

Інтернет та соціальні мережі, де найчастіше вживається сленг, є джерелом нових термінів та виразів, які постійно змінюються. Це може створювати труднощі для перекладачів, які повинні бути в курсі останніх тенденцій та використовувати найбільш підходящі стратегії перекладу.

Авторська «деформація» може бути передана, оскільки мови можуть описуватися графічними знаками різних характерів і структур. Як можливе рішення доцільно відхилення від чітко структурованої передачі на користь генералізації та пояснення думки.

Отже, переклад сленгу може бути викликом для перекладачів через специфіку утворення та культурно-мовні тенденції. Однак, з використанням відповідних стратегій перекладу та знанням контексту, можна досягти успішного перекладу сленгових виразів

Висновки до розділу 2

Отже, сленг одна із найважливіших компонентів розмовної мови молоді Японії, виконує, передусім, комунікативні функції. При спілкуванні без використання молодіжної лексики зазвичай виливається дурна, нудна, невиразна мова, в якій відсутні емоційні відтінки, образи, яскравість, насиченість кольору. А оскільки кожен співрозмовник намагається емоційніше і дотепніше донести свої думки до співрозмовника, він використовує знижені лексичні та фразеологічні одиниці своєї мови. Все це дозволяє говорити про багатофункціональність сленгу в спілкуванні, де йому відводиться досить важливе місце.

Нами були наведені приклади лексичних та граматичних особливостей сленгу, методи утворення сленгу, ситуації вживання. Сленг служить для самовираження та самоствердження молоді, спроби виділитися та протиставити себе старшому поколінню. Одним із основних джерел виникнення сленгу в Японії є анімація.

要約

スラングは、すべての文化に共通する心理的特徴、若者として定義されたグループの特徴、および研究された期間の研究された社会の特徴である特定の文化的小および心理的特徴に基づいています。一般的な言語と同様に、スラングはダイナミックな現象であり、その性質上、そのダイナミクスは一般的な言語のダイナミクスよりも儂いものです。これは、人が年齢とともに離れる構造としての若者社会の相対的な不安定性によるものです。ソシオレクトとスラングの形成に特徴的な一般的な不安定性として。

作品の対象は日本の若者言葉(俗語)です。

作品の題材は、現代日本語のスラング(アニメ素材に基づく)です。

この作品の目的は、現代日本語の俗語の理論的考察と分析です。

私たちの仕事では、若者のスラングを、同じ年齢層のコミュニケーション プロセスで使用される言語の空間的バリエーションと見なします。したがって、「若者の言葉」と「若者のスラング」の概念は互いに非常に近いですが、「若者の言葉」の概念はより広い意味であり、その構成には「若者のスラング」の概念が含まれています。

したがって、上記のリストからの若者の言語の意味論的特徴の中で、その意味分野の制限を、若者の関心の範囲を表す分野、または若者の生活の不可欠な部分である分野に帰することができます。

キーワード:スラング、日本語、若者言葉

ВИСНОВКИ

Одним з найбільш примітних явищ в лінгвістиці слід визнати неодноразові, нерідко вельми серйозні спроби вчених підійти до вирішення проблеми так званого «сленгу», сутність і походження якого є неясними і спірними. Досить хоча б побіжного ознайомлення з літературою, щоб зрозуміти, як гостро завжди стояло розглянуте в даному дослідженні питання.

Сленг часто розглядається як порушення норм стандартної мови і виражається дуже виразними, іронічними словами, що служать для позначення предметів, про які говорять в повсякденному житті. Необхідно відзначити, що деякі вчені жаргонізми відносять до сленгу, таким чином не виділяючи їх як самостійну групу, і сленг визначають як особливу лексику, яку використовують для спілкування групи людей зі спільними інтересами.

Сленг складається зі слів і фразеологізмів, які виникли і спочатку вживалися в окремих соціальних групах, і відображає цілісну орієнтацію цих груп.

Таким чином, ми можемо констатувати, що етимологія терміна «сленг» залишається до цього часу не до кінця розкритою і являє собою одну з проблем лінгвістики. За всієї популярності «сленг» в даний час термінологічною точністю не володіє. Слід також зазначити про існуючу неоднозначність інтерпретації досліджуваного феномена в зарубіжній і вітчизняній лінгвістиці, необхідність соціальної та лінгвістичної практики в дослідженні теоретичних і практичних проблем сленгу і перспективності пошуку методів і прийомів його перекладу.

На основі вищевикладеного можна розглядати «сленг» як соціолінгвістичний феномен, виникнення якого обумовлено взаємодією певних соціальних і професійних груп, в результаті чого утворився пласт нелітературної розмовної лексики, що відображає особливості мови різних верств суспільства, характеризується яскравою емоційно-оцінним забарвленням і експресивністю, застосовуваний в конкретних комунікативних ситуаціях і переходить в контекст загальноприйнятої літературної лексики.

Молодіжний сленг як соціальне явище на сучасному етапі значно розширив межі свого використання та функціонування: існуючи раніше лише в усній формі як мова інформаційного спілкування молоді, сьогодні молодіжний сленг масово використовується у засобах масової інформації – газетах, журналах, телевізійних програмах, радіо, соціальних мережах та загалом у мережі Інтернет.

Ця особлива молодіжна мова, тобто сленг, спрямована в першу чергу на те, щоб ставати ближче до однолітків і далі від старшого покоління. Молодіжний сленг - серія слів і виразів, своєрідних і часто вживаних людьми, але не сприймаються "дорослими". Етно слова і вирази стають сленговими не тільки через своє іноді нетрадиційне написання або словотворення, але в першу чергу тому, що, в першу чергу, їх використовує більш-менш обмежена кількість людей. Ці слова і вирази приносять особливе значення мові.

Поміж лексики молодіжний сленг є найбільш рухливим та змінним, адже відтворює вікові, психологічні, статусні особливості підростаючого покоління. Його функціональні особливості наочно простежуються, як ми вже зазначили вище, в текстах сьогоднішніх засобах масової інформації. І відмінною рисою, що відрізняє молодіжний сленг серед інших видів лексики є саме його стрімка мінливість, що пояснюється зміною поколінь

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- Dickson P. (2006) *Slang: The Topical Dictionary of Americanisms* / P. Dickson – L.: Walker Books, 532 p.
- Kazuyuki M., Yusuke K., Hidemichi S., Fuji R. (2011) *Analysis of Wakamono Kotoba Emotion Corpus and Its Application in Emotion Estimation*, 1 – 6 с.
- Partridge E. (1967) *A Dictionary of Slang and Unconventional English*, Vol. one, London, Partridge, E. (1979) *Slang Today and Yesterday*, 258 p.
- Spears R. A. (1981) *Slang and Emphemism* / Richars A. Spears. – Oxford: Jonathan David Publishers, Inc., 1184 p.
- Yonekawa A. Beyond Polite Japanese: (2001) *A Dictionary of Japanese Slang and Colloquialisms* / A. Yonekawa– T.: Kodansha USA, 173 p.
- Алікберов В.І. (2000) *Сленг та переклад* / В.І. Алікберов. – К.: Лілея, 32 с.
- Бабенко О.В. (2004) *В усному мовленні сленг* / О.В. Бабенко//Урок української. – № 12., 21-24 с.
- Друм Т. *Сленг: погляд зсередини* / Т. Друм// Дивослово. – Львів : 1998. - № 12., 4-5 с.
- Кочерган, М. П. (2002). *Вступ до мовознавства: Підручник для студентів філологічних спеціальностей вищих навчальних закладів освіти*. Київ: Видавничий центр «Академія».
- Кочерган М. П. (2002) *Вступ до мовознавства: Підручник для студентів філологічних спеціальностей вищих навчальних закладів освіти* / М. П. Кочерган. – К.: Видавничий центр «Академія», – 368 с.
- Лешко О. (2014) *Сленг як мовне явище сучасного суспільства* / О. Лешко // Україна і світ: гуманітарно-технічна еліта та соціальний прогрес: тези доп. Міжнар. наук.-теор. конф. студ. і аспір., 8–9 квітня 2014 р., м. Харків / ред. Л. Л. ТОВАЖНЯНСЬКИЙ. – Харків: НТУ "ХПІ", 354-356 с.
- Мосенкіс Ю. Л. (2008) *Феномен українського молодіжного сленгу*. Ю. Л. Мосенкіс, П. М. Грабовий, О.С. Фурса. – К., Умань: ПП Жовтий, 220 с.
- Пиркало С.В. (2002) *Сленг: ненормативно, але нормально* // Урок української. - К.: Наук. думка, - №2. - 26-28 с.

Пирогов В.Л. (2001) *Етнолінгвістичні паралелі у різносистемних мовах* – Київ, Східний світ, – №1. – 98–102 с.

Селіванова О. О. (2006) *Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія.* – Полтава, Довкілля-К, 644 с.